

TEAM MORTIS

DE SPIEGELMOORDEN

BJORN VAN DEN EYNDE

Voor Marie Anna. Ze weet wel waarom.

No nonsense thriller voor tieners

© 2017 – Baeckens Books NV, Mechelen/Noordwijk, Nederland
Uitgegeven in 2017 door Bakermat.

Eerste druk: september 2017

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Marianne Miltenburg
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen
Opmaak binnenwerk: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 451 1

NUR 284

D/2017/6168/67

www.bakermat.be

*'Soms moet je alles durven opgeven
voor die ene kleine kans.'*

Erika Storm

PROLOOG

EINDELIJK RUST

Niet omkijken. Dat was alles wat ze moest doen. Rennen. Floeteren. Maar vooral... niet omkijken.

Steeds sneller liep ze door het natte gras. Ze was zo vermoeid dat de koele lucht pijn deed in haar keel en ze bloed proefde op het puntje van haar tong. Haar hart bonkte in haar keel en haar borst ging als een wilde op en neer, terwijl ze met luide halen naar adem hapte.

Ze veegde de tranen uit haar groene kattenogen en duwde haar lange, zwarte krullen gefrustreerd uit haar gezicht. Ze had geen tijd om zich te laten afleiden. Ze moest vooruitkijken en rennen. Weg van het lot dat haar te wachten stond.

Haar hoofd tolde. Ze had geen energie meer. Met haar hand wreef ze langs haar melkwitte huid en ze vloekte dat ze niet sterker was. Elk moment zou ze door haar benen kunnen zakken, lang voor ze de rand van de uitgestrekte bossen in het *Parco Naturale dei Monti Aurunci*, ten oosten van Campodimele in Italië, zou bereiken.

Snel knielde ze bij de oever van een meer en gooide water in haar gezicht. Het leek alsof ze pas weer scherp kon denken dankzij de ijskoude druppels op haar huid.

In de weerspiegeling van het water zag ze haar samengeklitte, koolzwarte haren en kokhalsde. Ze verbeet haar verdriet, nam haar haren vast en trok er uit alle macht aan. Met een zacht krakend geluid lieten ze bij de wortels los. De pijn aan haar hoofd was voelbaar tot

in de toppen van haar tenen, maar ze gaf niet op. Opnieuw trok ze uit alle macht aan haar haren, in een poging er zoveel mogelijk met de blote hand uit te trekken.

'Lei è lì!' klonk een schorre stem in de verte. Daar is ze!

Nolita veerde op en hield een scherpe steen in haar handen, alsof dat wapen haar daadwerkelijk kon beschermen.

Twee jongens kwamen tevoorschijn tussen de struiken, een goeie honderd meter verderop. De knapste en best geklede van het duo, Claudio De Santis, liep voorop en hield zijn handen voor zich uit. Hij probeerde Nolita te sussen, maar de twintiger wist met situaties zoals deze geen raad. De jongeman rechts van hem, Mauro Uberti, droeg een jachtgeweer op zijn rug en veegde zijn donkere, lange haren zorgelijk voor zijn ogen weg. Hij stonk nog naar zijn *lowrider*, waarmee hij meer dan twee uur naar haar op zoek was geweest. Hij bracht zijn jachtgeweer in de aanslag en richtte het op Nolita. Claudio duwde de loop naar beneden.

'Kalm!' Hij draaide zich nerveus naar zijn meisje. 'Hey... mijn schat. Ik ben het. Claudio.'

Ze kon alleen maar snikken. Het haar op haar armen stond recht omhoog. Kippenvel.

'Je hoeft voor mij toch niet weg te rennen? Echt niet.'

Nolita huiverde van angst en zette aarzelend enkele stappen achteruit. Tranen liepen over haar wangen.

'Kom nu maar gewoon met me mee. Er is niks aan de hand.'

Mauro richtte opnieuw zijn geweer op en mompelde.

'Ik heb een clear shot.'

'Hou je mond.'

'Fuck off, ik schiet.'

'Geef mij een kans!'

'Op wat?'

'Op een oplossing! Ze is vijftien!'

'Ze is gek! Dat zie jij toch ook? Helemaal fucked up in haar kop!'

Nolita hijgde als een waanzinnige, klemde haar vingers om de steen, terwijl ze Claudio dichterbij zag komen.

‘Ik kan haar redden’, zei hij. Wat was hij verliefd op haar geweest.
‘Ik moet haar redden.’

‘Het is voorbij.’

‘Nee! Het is nog niet voorbij!’

Mauro spande de haan van zijn geweer.

‘Bullshit, Claudio. Je moet je fluit niet achterna lopen.’

‘Doe ik niet!’

‘Werk en plezier gescheiden houden. Nooit van gehoord? Moet ik je oom vertellen hoe jij de boel loopt te verknoeien?’

‘Hou mijn oom hier buiten!’

‘Ze mag niet ontsnappen. Als ze Campodimele bereikt... of nog erger... Fondi... dan is alles om zeep. Voor iedereen!’

‘Ik kan tot haar doordringen’, fluisterde Claudio en hij sloop dichterbij. ‘Ik kom wel binnen in dat hoofdje van haar. En in haar hart.’ Hij forceerde een glimlach door zijn tranen heen. ‘Kom nu, schat. Kijk naar mij. Jij voelt dit toch ook?’

Nolita deed nog een stap achteruit en voelde het water haar voeten omsluiten. Claudio suste haar.

‘Hey, rustig maar. Ik ben bij je.’

‘Laat...’ stotterde Nolita. ‘Laat me alleen. Alsjeblieft.’

‘Ik zou je nooit in de steek laten.’ Claudio was zo dicht genaderd dat hij Nolita haast kon aanraken. Hij moest het erop wagen. Toen hij zag dat ze even de tranen uit haar ogen kneep, greep hij naar haar arm.

Nolita gilte als een wild beest en vlak voor hij haar arm kon aanraken zwaaide ze met haar andere arm naar Claudio’s hoofd. De steen sloeg hard tegen zijn schedel en liet een diepe wond na.

Claudio greep naar zijn hoofd en zakte door zijn benen. Hij schreeuwde van de pijn. Snel veegde hij het zand van zijn dure, op maat gemaakte broek en stond weer op.

Mauro hield zijn geweer op, maar zijn makker stond in de baan van zijn schot.

‘Verdomme! Ga uit de weg! Ga opzij!’

‘Nolita!’ Het deed pijn, de razernij in haar ogen te zien. ‘Nolita, alsjeblieft!’

Zo snel ze kon liep ze langs de rand van het water de bossen in. Claudio volgde haar onmiddellijk, terwijl hij met zijn rechterhand stevig op de natte wond aan zijn hoofd drukte. Hij voelde het geweer van Mauro in zijn rug en wist dat hij zou schieten als hij de kans had haar te raken. Claudio kon alleen maar hopen dat Mauro zijn gezond verstand zou gebruiken.

Nolita spurpte tussen de hoge bomen en voelde de struiken langs haar huid snijden. Het geroep van de mannen achter zich probeerde ze te negeren en ze bekeek de steen die ze in haar handen hield. Claudio's bloed liep nu ook over haar vingers en dat maakte haar hysterisch. Wie was ze geworden? Dit was niet wie ze wilde zijn. Ze herkende zichzelf niet meer. Niet fysiek. Niet mentaal.

Ze stopte maar net op tijd met rennen, toen ze bij een steile rotswand kwam. De afgrond was enkele tientallen meters diep en door de scherpe hoeken en verraderlijke kanten aan de rotsen, zou ze nooit snel genoeg naar beneden kunnen klauteren.

Claudio en Mauro kwamen vanuit de bossen aangelopen en merkten meteen dat Nolita geen kant op kon. Angstig draaide het meisje zich naar hen toe, de grote gapende leegte achter zich.

'Hey, rustig maar', zei Claudio en een glimlach verscheen tussen zijn tranen. 'Ik hou van je. Jij ook van mij?'

Nolita aarzelde. Er was geen jongen op aarde die dieper tot haar was doorgedrongen dan hij. Hij was haar hele wereld.

Mauro keek scherp door de zoeker van zijn wapen.

'We gaan naar huis', suste Claudio. 'We gaan naar huis, meisje.'

Nolita liet de bebloede steen uit haar hand glippen.

'Naar huis?' vroeg ze.

'Ja, naar huis. Kom.'

Claudio reikte zijn hand. Mauro legde zijn vinger op de trekker. Hij wist dat hij moest schieten. Dat kon niet anders. De baas zou het niet anders willen.

'Ik heb geen thuis meer', snikte ze.

'Jawel. Daar ga ik voor zorgen.'

Claudio zette een stapje vooruit. Hij kon haar vingers net niet

aanraken. Ze ademde met horten en stoten. Het leek alsof Claudio de zoete geur van haar mond kon ruiken.

‘Ik heb je zo gemist’, zei hij. ‘Ik laat je nooit meer los.’

Mauro speelde met zijn vingertop langs de trekker. Heel zachtjes trok hij hem naar zich toe, alsof hij zichzelf wilde verrassen met een erg plots, dodelijk schot.

‘Ik heb jou ook gemist’, huilde Nolita. ‘Ik heb je zo ontzettend hard gemist.’

Voorzichtig ging ze op de toppen van haar tenen staan.

Mauro probeerde zich te overtuigen. Schieten. Nu.

‘Ik wil je niet kwijt’, glimlachte Claudio. ‘Ga mee naar huis.’

Nolita schudde haar hoofd.

‘Ik heb geen thuis meer’, zei ze opnieuw. Haar blik was ijskoud. ‘Ik ben niemand meer.’

‘Voor mij wel’, zei Claudio.

Mauro telde af in zijn hoofd.

Drie.

‘Jouw liefde is het enige wat ik nog had’, fluisterde ze.

Twee.

‘Want weet je, Claudio. Ik hield ook van jou.’

Eén.

‘Maar nu, nu is alles voorbij.’

Nul.

Ze trok haar hand terug, vlak voor Claudio haar vingers kon grijpen. Ze sloot haar ogen, spreidde haar armen uit naast haar lichaam en liet haar voeten zachtjes kantelen, zodat ze achterover de gapende leegte tegemoet viel.

Mauro had zelfs de tijd niet meer de trekker over te halen. Claudio gilde. Zijn verdriet sneed door merg en been.

‘Neeeeeeee!!’

Nolita voelde niets dan lucht rondom zich, terwijl ze langs de rotswand naar beneden viel. Het was een kort moment van vrijheid en geluk, voor ze tientallen meters lager tegen een rots sloeg. Eén enkele rij scherpe stenen en het gewicht van haar eigen lichaam was

genoeg om de wervels in haar nek te verbrijzelen en ook de botten van haar bovenarmen en benen tot gruzelementen te slaan.

Nolita probeerde nog even naar adem te happen, voor de hemel boven haar donker werd en het laatste licht in haar ogen verdween.

Dat Claudio bovenaan de wand hartverscheurend stond te huilen hoorde ze niet meer. Ze had geen andere keuze. Ze was gestorven om weer zichzelf te kunnen zijn. Nolita Portelli, een meisje van vijftien, dat droomde van een beter leven.

Eindelijk had ze rust gevonden.

Eindelijk was ze dood.

HOOFDSTUK 1

CRAZY ARMS

Rook hing in dikke wolken aan het plafond en de ruimte stonk naar urine en bier. Op een podium van houten kratten stonden een steelguitar, een contrabas, een banjo en een kleine drum te wachten op muzikanten die zich een half uur geleden op de sterke drank gestort hadden. Ze waren niet beter dan het merendeel van de zwalpende en roepende hillbillyboeren, die zich in de authentieke spiegeltent een weg zochten naar de toog, het toilet om te braken, of de overkant van de zaal, waar ze ruzie zochten met een andere zuiplap. Niets deed vermoeden dat je in het zuiden van Oostenrijk was, tussen Lienz en Spittal an der Drau, te midden van de rotsige heuveltoppen. Met gesloten ogen waande je je op het themafeestje moeiteloos in de Verenigde Staten van de jaren '50, ergens tussen Memphis en Nashville, Tennessee.

De stem van een man die ooit de King Of Rock 'n Roll had moeten worden, maar zijn kans danig gemist had, klonk door de speakers. Hij zette de perfecte mistroostige toon die bij een avond zoals deze hoorde.

*Now blue ain't the word for the way that I feel
and the storm's brewing in this heart of mine.
This ain't no crazy dream, I know that it's real.
You're someone else's love now, you're not mine.*

Erika veegde een losse rode pluk onder haar cowboyhoed, depte het

zweet van haar voorhoofd en staarde over haar glas naar de overkant van de toog, waar drie tienerjongens zich kostelijk amuseerden met enkele simpele biertjes en sterke verhalen. Ze kruiste haar cowboylaarzen onder haar kruk en streek haar witte plooirok en geruite hemd goed. De huilende stem van het nummer raakte haar; het plaatje leek perfect te kloppen. Ze was alleen op een feestje, dat al lang geen feest meer was. Terwijl ze aan de kant zat in haar eentje, zonder *hem*, vroeg ze zich af of dit allemaal nog wel zin had. Ze voelde zich niet meer zomaar *blue*. Die storm uit dat vergeten countrylied joeg ook door haar hart en ziel. Ook zij wilde het uitschreeuwen en janken, als het haar tenminste een kans zou geven terug te keren in de tijd.

Terugkeren naar een liefde, die voor altijd voorbij was.

Andreas.

Achter in de houten spiegeltent klonk opgewonden rumoer, toen een man met volumineus, grijs haar en een zwarte jas tot over zijn knieën samen met een paar andere mannen de zaal in kwam. Hij kreeg onmiddellijk een biertje aangeboden en werd door enkele dronkenmannen in het feestgedruis getrokken.

Fabrizio De Santis probeerde wel te glimlachen, maar hij wilde vooral de bijbel die hij onder zijn arm droeg vrijwaren van het rondvliegende bier. Al hield hij van country en rock 'n rollmuziek, en dit soort van feestjes, de bijbel die hij ooit van zijn eigen grootvader kreeg en die de twee wereldoorlogen overleefd had, lag hem te na aan het hart. Hij haalde hem enkel nog uit zijn kluis voor zeer bijzondere gelegenheden.

Fabrizio wees naar zijn klok, alsof hij wilde vertellen dat hij geen tijd had en wenkte enkele van zijn vrienden hem te volgen. Hij schoot achter de toog, glimlachte vriendelijk naar de barvrouw en verdween de tuin in.

'Ik heb de oom van ons target gezien', mompelde Erika subtiel in een microfoontje, dat aan de mouw van haar cowgirlhemd was vastgemaakt.

'Affirmatief', kraakte een stem met Frans accent haast onhoorbaar in haar oor. 'Visual klopt.'

‘Wat doe ik? Volgen?’

‘Secondje.’ De lijn viel weg. ‘... checken, want ik weet niet...’

Erika vloekte binnensmonds. Ze bracht het microfoontje opnieuw aan haar mond.

‘Felix? De lijn valt weg. Wat doe ik? Volgen? Straks is ons target weg.’

‘... was toch maar de oom van ons target...? ... ik zou...’

‘Hij kan ons misschien naar zijn neef brengen. Ik...’

De lijn kraakte en alle communicatie verdween.

‘Hallo? Hallo!? Felix!’ Erika zuchtte. ‘Verdomme!’

Een dronken man schoof bij de toog onderuit en ramde in zijn val een tiental glazen op de grond. Glassplinters dansten door het bier, dat in plassen op de grond kwakte. Het meisje achter de toog vloekte, pakte een paar handdoeken mee en verliet haar post. Erika keek snel om zich heen. Dit was haar kans. Ze glipte achter de bar en via de koelkasten naar het kamertje achter de feestzaal.

‘Hallo?’ fluisterde ze in haar microfoontje. ‘Ik volg ons target. Fabrizio De Santis. *Copy?*’

Geen antwoord.

De achterdeur stond op een kier en liet de koele buitenlucht naar binnen glippen. Erika nam de cowboyhoed van haar bezwete hoofd en gluurde door de kier naar de duisternis. Ergens tussen de bomen hoorde ze nog de opgewonden stemmen van Fabrizio De Santis en zijn vrienden.

‘Ik moet het nu weten. Anders raak ik hem kwijt. Fabrizio volgen of niet?’

De lijn was dood. Erika sloot haar ogen, verdreef haar twijfels en veegde het zweet van haar voorhoofd. Het was nu of nooit. Ze nam een flesje bier uit een bak, sloeg het dopje er in een vlotte beweging af en kieperde meer dan de helft van het pintje in een lege emmer. Als iemand haar hier buiten zou tegenkomen, had ze met haar outfit en halfllege flesje tenminste iets wat op een cover leek.

Ze sloop langs de rand van de spiegeltent naar een pad, dat tussen de bomen en rotspunten de hoogte in verdween. Twee spots

verlichtten het terrein, een opslagplek en de generator die achteraan stond te ronken. Enkele elektriciteitskabels verdwenen het bos in, alsof ze willekeurig tussen de bomen gehangen waren om eekhoortjes van elektriciteit te voorzien.

Erika sloot haar ogen en probeerde elk geluidje waar te nemen. Een man hoestte in de verte. Ze opende haar ogen en zag meer dan honderd meter verderop tussen het struikgewas het rode puntje van een sigaret slechts even oplichten. Behoedzaam verliet ze haar schuilplek en zocht opnieuw beschutting tussen een paar uit de kluiten gewassen bomen.

De plooirok die bij haar undercoveroutfit hoorde bleef aan een tak hangen. Ze trok hem met een ruk weer los en vloekte. Waarom deed ze dit werk ook weer? Meisjes van haar leeftijd gingen naar feestjes en de film. Zij liep rond met een stomme hoed op haar kop, alsof ze al dit gedoe nog leuk vond ook.

De mannen op het pad voor Erika praatten niet; er was geen dronken gelal of gezang. Er hing een vreemde, beangstigende rust rond het groepje dat Fabrizio De Santis de verduisterde heuvels in volgde.

Erika zag hoe het pad de heren naar een houten kapel bracht, diep verscholen in het bos. De verf op de planken zag er nog vers uit en het houtwerk van de deur en de omheining rondom het gebouw was nog kaarsrecht. Veel harde winters of zwoele zomers had deze kapel nog niet hoeven doorstaan. Er brandde licht binnen en een luxewagen stond voor de ingang geparkeerd. De eigenaar had de achterdeur niet eens gesloten.

Erika liep naar de zijkant van de kapel en probeerde door de ramen naar binnen te kijken, maar kwam met haar één meter negenenzestig niet hoog genoeg. Ze klom op een stapel brandhout en zocht zich zo een weg naar boven. Haar knie schaafde ze aan het ruwe hout en ze morde. Wat voor outfit had ze ook aan om op een stapel rotzooi te kruipen? Serieus, ze moest een andere bezigheid vinden!

Ze peuterde aan het oortje dat ze droeg, maar had al enkele minuten zelfs geen geruis meer kunnen opvangen. Ze stond er alleen voor.

Fabrizio De Santis liep door het gangpad en knikte slechts kort naar het groepje van drie dat al in de kerk op hem zat te wachten. De oudste man hield een meisje van vijftien met opvallende, zwarte krullen en groene ogen in zijn armen. Zachtjes wreef hij met zijn hand langs haar wang en suste haar. Het meisje leek te ijlen en staaarde naar de nok van de kapel, alsof dat de plek was waar ze naartoe wilde.

Fabrizio gebod zijn vrienden bij het drietal te blijven en verdween zelf in de sacristie achter in de kapel.

Erika kroop op handen en voeten over de houtblokken en probeerde ook bij het volgende raam naar binnen te kijken.

Fabrizio gooide zijn jas en trui aan de kant en nam een gewaad en priesterkraag uit een kast. Een jongeman droeg een verband op zijn hoofd en zette zijn jachtgeweer in de hoek van de kamer. Fabrizio leek kwaad te zijn op hem, maar de jongen reageerde koeltjes.

Erika's hart klopte enkele slagen sneller toen de jongen even zijn hoofd draaide en ze zag wie hij was.

Claudio De Santis.

Dit was haar target! Haar opdracht was simpel: de jonge twintiger in het vizier krijgen en zijn *whereabouts* vastleggen. Met wie praatte Claudio? Wat deed hij de hele dag?

Blijkbaar was Claudio De Santis niet zo gemakkelijk te traceren. Ondanks zijn leeftijd was hij niet actief op social media of internet en hij had zelfs geen eigen smartphone.

In ieder geval... niet officieel.

Erika moest Claudio te pakken krijgen, omdat hij wat te maken had met de verdwijningszaak van een Italiaans meisje. En hier, in de woeste natuur, ergens tussen Lienz en Spittal an der Drau was het meteen raak.

Erika zou haar team trots maken die nacht. Misschien was er dan toch iemand blij met het werk dat zij deed.

Fabrizio legde zijn portefeuille en telefoon op tafel. Voorzichtig deed hij een mooie, zilveren ketting af en legde die op zijn kleren.

Erika had het meteen in de gaten. Niemand droeg rond zijn hals zo'n opzichtig zilveren kruisje dat aan alle kanten het licht

weerspiegelde. En waarom hij het plechtig kuste voor hij het neerlegde, was al helemaal een raadsel.

Er kwam abrupt een einde aan zijn serene houding toen hij Claudio de huid begon vol te schelden. De jongen steunde met zijn hoofd op zijn handen en veegde onopvallend snel enkele tranen weg. Fabrizio reikte Claudio een gesel aan, een leren zweep met zeven riemen. Hij riep opnieuw wat onverstaanbaars tegen Claudio, wees in de richting van de kapel waar op hem gewacht werd en leek het jammer te vinden dat hij geen tijd had Claudio verder op de rooster te leggen.

Claudio zakte neer op een stoel, het leren werktuig in zijn handen.

Erika wist dat ze haar doelwit niet mocht loslaten, maar de nieuwsgierigheid was te groot. Ze kroop over de houtblokken, stootte haar knie opnieuw en sukkelde al vloekend naar het andere raam.

Fabrizio De Santis had een gewaad over zijn hoofd getrokken en droeg een houten kruis en zijn bijbel. Hij liep naar het groepje dat rond de oudere man en het ijpende meisje stond.

Erika reikte voorzichtig naar de bovenkant van het raam, probeerde zo weinig mogelijk licht te vangen en duwde aan de bovenkant het glaswerk een beetje verder open. De ruimte was net klein genoeg om te kunnen horen wat er binnen gezegd werd.

‘Timo... dankjewel voor je gastvrijheid. Voor het... bijzondere feest, en deze prachtige locatie.’ Fabrizio gaf de man van middelbare leeftijd een hand en knuffelde zijn jongere vrouw, die aan zijn zijde stond te huilen. ‘Susanne. Ik ben zo blij dat ook jij gekomen bent.’

Erika kneep haar ogen tot spleetjes, in een poging beter te kunnen zien wat er binnen gebeurde. Fabrizio knielde bij het meisje met een ziekelijke gelaatskleur, dat tussen Timo Zumthor en Susanne Schwegler op een houten kerkstoel zat te rillen. Het verwonderde Erika dat de veertienjarige dure designerkleding droeg. Ze zat dan misschien te zweten en te stinken, ze deed het in ieder geval in stijl.

‘Rustig maar, Jasmin’, zei Fabrizio. Hij maakte enkele kruistekens en sloeg zijn bijbel open. Hij fluisterde Latijnse teksten en leek te verdwijnen in zijn eigen concentratie. Met zijn hand op Jasmins voorhoofd kneep hij haar vel steeds harder bij elkaar.

Erika voelde zich ongemakkelijk worden, omdat ook de omstanders delen van de Latijnse teksten als gehypnotiseerd herhaalden. Ze vergleden steeds meer in de vreemde, sacrale sfeer die in en rond de kapel hing. Jasmin huilde luider en luider, maar kreeg alleen van haar vader en moeder aandacht.

Fabrizio opende zijn ogen en knikte subtiel naar een paar van zijn vrienden. Die namen vader en moeder Timo en Susanne liefdevol maar kordaat vast bij de schouders en trokken hen achteruit. Jasmin had de steun nodig, want ze verloor haast meteen haar laatste beetje evenwicht en viel hulpeloos dwars op de kerkstoelen.

Susanne wilde ingrijpen, maar Fabrizio hield zijn hand op en wees naar zijn bijbel. Zachtjes wreef hij met zijn vingers langs Jasmins voorhoofd en over haar wang naar haar lippen.

Timo wilde een stap dichterbij zetten, maar de man die hem vasthield liet hem niet los.

Fabrizio sloot zijn ogen, prevelde zijn teksten als door vreemde krachten bezeten en duwde zijn hand hard op Jasmins mond en neus.

Erika veerde op en ging dicht tegen het glas hangen.

‘Vergeef me, mijn Heer’, smeekte Fabrizio. ‘Mijn ijdelheid en menselijkheid. Te doen, wat u ooit deed. Leven geven en leven nemen. Verdriet wordt ondraaglijk, maar pure schoonheid zal ons deel zijn, als straks de pijn verdwenen is. Nieuw leven is enkel voor hem, die bereid is afscheid te nemen van een oud bestaan.’

Jasmin greep naar Fabrizio’s hand, omdat ze geen lucht meer kreeg, maar ze was te zwak om zich echt te verweren. De paniek was af te lezen in haar groene ogen, het gespartel van haar benen gruwelijk om zien.

Erika bracht het microfoontje naar haar mond.

‘Fuck! Horen jullie mij? Felix!’ Ze keek om zich heen. Was er iemand die haar kon helpen? Geristel klonk verderop, maar dat stelde Erika allerminst gerust. ‘Er wordt hier een meisje vermoord, denk ik! Ik heb hulp nodig, nu!’

Timo trok zijn armen los, stoof naar Fabrizio en duwde hem

achteruit. De bijbel viel op de grond en de stilte die er op volgde was ijzig.

Susanne schoot naar haar dochter, die met horten en stoten naar adem hapte. Als dit langer had geduurd, had ze het niet overleefd.

‘Gek!’ riep Timo. ‘Blijf met je poten van mijn dochter!’

Fabrizio staaarde Timo koel aan. Hij kon amper geloven dat zijn vriend zo weinig respect had voor de lijdensweg die ook hij aflegde.

‘Enkel zij zijn zwak,’ mompelde Fabrizio, ‘die niet klaar zijn voor het afscheid dat ons te wachten staat.’

Hij keek vuil van Timo naar Jasmin, die hoestte en reutelde.

‘Maar, ik vergeef je.’ Fabrizio glimlachte. ‘Onze Heer zal waken over het afscheid en kiezen wanneer het zich zal voltrekken.’

Timo kwam vlak voor Fabrizio staan.

‘Jij moet dit oplossen’, zei hij kwaad en hij keek steeds naar zijn dochter Jasmin. ‘Hoe ver sta je? Heb je nu al een oplossing of niet?’

Achter in de kapel kwam Claudio net de sacristie uitgelopen. Fabrizio’s blik bliksemde hem haast neer.

‘We werken eraan’, klonk Fabrizio weinigzeggend. ‘Je moet vertrouwen hebben in ons en in de Heer.’

Met luid kabaal werd de poort van de kapel opengetrapt. Acht Oostenrijkse agenten liepen de ruimte in en namen de aanwezigen onder schot.

‘Blijven staan! Handen in de lucht.’

Erika schrok en deinsde achteruit. De agenten liepen recht naar Timo Zumthor en sloegen hem in de boeien. Ook Fabrizio en Claudio werden samen met de andere gasten afgevoerd.

Erika voelde het angstzweet uitbreken. Net zoals bij andere Team Mortis-operaties was ze er helemaal niet zeker van dat haar aanwezigheid hier ook gebriefd was aan de lokale autoriteiten. Sterker nog: haar bemoeienissen in een land dat niet op de hoogte was kon gemakkelijk leiden tot een diplomatieke rel.

‘Felix? Felix! Is de politie van Oostenrijk op de hoogte dat ik hier ben? Ben ik *clean*?’ Ze trok het oortje uit en rukte ook het microfoontje uit haar mouw. ‘Verdomme. Stomme rommel!’

In de sacristie kwam een agent even kijken. Erika schrok, dook weg en ging met haar rug pal tegen de houten gevel zitten. Voorzichtig gluurde ze naar binnen.

Fabrizio's halsketting met het opvallende zilveren kruisje lag nog steeds op tafel en trok Erika's aandacht. Er was iets met dat ding... Maar de agenten die druk bezig waren met het afvoeren van de familie De Santis en hun kennissen zouden bij het voltooien van hun werk dat voorwerp nooit laten liggen.

Erika aarzelde. Zou ze durven?

De veilige, donkere bossen konden haar beschutting bieden, in het slechtste geval tot de ochtend. Ze zou moeten wachten tot iemand van haar team haar kwam zoeken. Of als ze in staat was om haar radioverbinding nieuw leven in te blazen, kon ze over een kwartiertje misschien alweer in de wagen richting het schuilhuis zitten.

Maar... dan had ze die halsketting met dat zilveren kruis niet op zak.

Ze snoof de frisse boslucht in zich op en speelde met de natte dauwdruppeltjes die op het hout lagen. Ze moest wat ondernemen.

Ze liet haar lichaam van de houtstapel glijden en landde met haar cowboylaarzen in de zachte modder. Voorzichtig sloop ze naar de achteringang van de sacristie en voelde aan de klink. Dat rotting zat natuurlijk op slot.

Ze nam haar cowboyhoed af en peuterde een haarspeld uit haar roodbruine lokken, benieuwd of ze haar tijd verbeteren kon.

Het slot wilde niet bepaald meewerken. Pas na een dikke minuut klikte het los. Erika duwde de deur open tot een spleetje en gluurde met één oog naar binnen. Ze trok de deur meteen weer dicht, toen ze zag dat een agent net langs de sacristie liep. Haar hart bonkte in haar keel. Ze zag zichzelf al op een houten bank zitten in een of andere stinkende Oostenrijkse cel. Haar bazin, Celine Schield, zou er niet om kunnen lachen als ze haar Team Mortis-meisje met een dom excuus uit de cel moest komen halen. Was dit wel een goed idee?

Erika verzamelde al haar moed. Je leefde tenslotte maar een keer, toch? Ze duwde de deur voorzichtig weer open en stak nu haar hoofd

naar binnen. Vanuit de kapel klonk gestommel en gemompel. Wat de agenten daar aan het uitvreten waren kon ze alleen maar raden.

Ze wilde niet dat de hakken van haar laarzen ook maar enig geluid produceerden, dus sloop ze op de toppen van haar tenen naar de tafel. Het had wat van ballet: op spitzen door de ruimte schreiden. Al die jaren dansrepetitie wierpen nu hun vruchten af, al was het dan niet op de romantische manier die Erika altijd in gedachten had gehad.

Ze trok het sieraad naar zich toe, omklemde het zilveren kruisje met haar hand en kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Bingo.’

De al wat oudere commissaris Morgenthaler verscheen in de deuropening en zette grote ogen op toen hij de jonge cowgirl zag. Een fractie van een seconde kleefden hun blikken aan elkaar. Erika slikte.

‘Hey!’ riep Morgenthaler. ‘Hier zit nog iemand! Jongens!’

Erika hield haar adem in. Dit was niet de bedoeling. In een reflex gooide ze enkele stoelen omver en spurtte als een haas de sacristie weer uit, de koele buitenlucht tegemoet.

‘Hey! Hier blijven!’ hoorde ze Morgenthaler nog roepen. Het luide gekletter van hout op de tegels deed vermoeden dat de stoelen hun werk voortreffelijk deden.

Zonder te weten waar ze precies liep, stooft ze de dichtbegroeide bossen in en sloeg de laaghangende takken van haar lichaam.

Het sieraad zou ze niet loslaten, al vroeg ze zich af waarom ze dit lelijke ding per se wilde meenemen. Misschien was het niet meer dan een gezegend hebbeding van die gelovige griezel van een Fabrizio De Santis.

‘Verdomme’, vloekte ze bij zichzelf. Waarom moest ze nu ook weer naar binnen gaan? Het was niet zo dat iemand het haar gevraagd had. Waarom koos ze altijd de moeilijkste weg?

Vlak voor ze de rivier bereikte, werd ze bij haar arm gegrepen en hard opzij tegen de grond getrokken.

In een reflex draaide ze zich om en sloeg haar belager met haar vuist pal op zijn neus.

'Merde! Ah, putain!' Felix greep zijn neus vast en probeerde het bloeden te stelpen. 'Ik zal je nog 's komen helpen!'

'Felix?' Erika forceerde een glimlach. 'Sorry. Doet het pijn? Ja, zeker?'

'De radioverbinding was toch uitgevallen?' momperde Felix. 'Wat dacht je, dat we je in de steek zouden laten?'

De opgewonden stemmen van Oostenrijkse agenten klonken tussen de bomen ver weg, maar met de seconde kwamen ze dichterbij.

Een jeep reed langs de rivier en het portier werd opgeduwd. Nielsen glimlachte toen hij zag dat Erika Felix een ferme tik verkocht had.

'Ik denk niet dat Celine het leuk vindt als die Oostenrijkers ons hier zouden vinden', zei hij. 'Kom, wegwezen!'

Erika ondersteunde Felix en trok hem mee naar de jeep.

'Rustig, rustig, *Emmylou Harris*', mompelde Felix en hij vond zichzelf te stoer om zich door het meisje met de cowboyhoed te laten helpen. 'Je gaat straks toch een paar van je countryhits zingen?' Hij liet haar eerst instappen en zong een refrein met een overdreven Amerikaans accent. '*If I needed you, would you come to me.*'

'Hou je mond maar, *Jerry Lee*', zei Erika droog. 'Of ik voer je aan de Indianen.'

'*Howdy!*' lachte Felix en hij sprong in de jeep. 'Was het themafeestje geen succes?'

Met brullende motor stoof Nielsen het donker van de nacht tegemoet. Slechts tweehonderd meter verder, waar de rivier tussen de rotsen kronkelde, verdween ook de wagen voorgoed uit het zicht.

De Oostenrijkse commissaris Morgenthaler kwam tussen de bomen vandaan gespurt en vloekte toen hij de wagen in de verte hoorde rijden. Een van zijn agenten kwam bij hem staan en hapte naar adem.

'Had ze hulp?' vroeg de agent.

'Yep. Opgepikt door een voertuig.'

'Zou je haar nog herkennen?'

‘Honderd procent zeker’, zei Morgenthaler. ‘Rood haar en knalblauwe ogen, die blik vergeet ik niet zomaar.’ Hij ademde diep uit. ‘Maar ik heb zo het gevoel dat die vogel voorgoed is gevlogen.’